

TOTUUDEN EVANKELIUMI

Käännös Ismo Dunderberg

Evankeliumi synnyttää ilon

- (1) Totuuden evankeliumi synnyttää ilon niissä, jotka ovat saaneet armon totuuden Isältä. Näin he oppivat tuntemaan hänet täyteydestä tulleen Sanan avulla. Sana on Isän ajatuksessa ja mielessä. Häntä kutsutaan Pelastajaksi. Hänen nimensä viittaa siihen työhön, jonka hän tekee lunastaakseen vapaiksi ne, jotka eivät olleet tunteneet Isää. Nimi »evankeliumi» taas merkitsee toivon paljastumista, sillä sen löytävät ne, jotka sitä etsivät.

Erehdys luo aineellisen todellisuuden

- (2) Kaikkeus oli Isän sisässä, hänen, jota ei voi ymmärtää eikä käsittää ja joka on kaikkien ajatusten yläpuolella. Se, ettei Isää voi tuntea, synnytti kauhua ja pelkoa, kun kaikkeus alkoi etsiä sitä, josta oli lähtöisin. Kauhu tiivistyi sumun tavoin niin, ettei kukaan enää voinut nähdä. Tästä syystä erehdys voimistui ja alkoi muokata omaa ainettaan tyhjyyden vallassa. Erehdys ei tuntenut totuutta, vaan asettui luotuun hahmoon ja teki voimallaan kauniin korvikkeen totuudelle.
- (3) Tämä ei kuitenkaan ollut nöyryytys hänelle, jota ei voi ymmärtää eikä käsittää, sillä kauhu, unohdus ja vääristynyt luomus eivät olleet mitään. Varma totuus ei muutu miksikään, se ei järky eikä sitä voi parannella. Halveksi siis erehdystä! Sillä ei näet ole juurta. Sumun keskellä se ei nähnyt Isää, vaan teki tekosiaan, unohdusta ja pelkoa, vietelläkseen ja ottaakseen vangikseen ne, jotka ovat keskellä.
- (4) Erehdyksen aiheuttama unohdus ei tullut ilmi. Se on [...] [...] Isän luota. Unohdus ei ollut lähtöisin Isästä. Kuinka se olisikaan voinut syntyä hänen takiaan? Hänestä on syntyisin tieto, joka paljastui, jotta unohdus katoaisi ja Isä tulisi tunnetuksi. Koska unohdus sai alkunsa siitä, ettei Isää tunnettu, sitä ei enää sen jälkeen ole, kun Isä on tullut tunnetuksi.

Jeesus ilmoittaa Isän

- (5) Hyvä sanoma hänestä, jota etsitään, paljastettiin täydellisille Isän armosta. Kätketyn salaisuuden avulla Jeesus Kristus toi valon niille, jotka unohduksen takia olivat joutuneet pimeyteen. Hän valaisi heidät ja näytti heille tien. Tämä tie on totuus, jonka hän heille opetti.
- (6) Tämän takia erehdys suuttui Kristukselle ja vainosi häntä. Erehdys koki itsensä ahdistetuksi hänen takiaan eikä pystynyt enää toimimaan. Niin Kristus naulittiin ristinpuuhun, ja hänestä tuli hedelmä, joka johti Isän tuntemiseen. Sen syöminen ei aiheuttanut tuhoa, vaan ne, jotka sen söivät, saivat tuntea löytämisen riemun. Hän löysi heidät sisimmästään, ja he löysivät sisimmästään hänet.

Kaikkeus on Isässä

- (7) Täydellinen Isä, jota ei voi käsittää eikä ymmärtää, loi kaikkeuden. Kaikkeus on hänessä, mutta sillä ei ollut häntä. Isä säilytti itsellään kaikkeuden kyvyn tulla täydelliseksi eikä luovuttanut tätä kykyä sille. Hän ei kuitenkaan tehnyt tätä kateudesta. Mitä kateutta voisi olla hänen ja hänen ruumiinjäseniensä välillä? Jos tämä ikuinen todellisuus olisi [...] he eivät olisi voineet tulla [...]. Isä pitää itsellään heidän kykynsä tulla täydelliseksi, mutta antaa sen heille mahdollisuutena palata hänen luokseen, jolloin he saavat täydellisesti ainoan oikean tiedon.

Kristus on opas

- (8) Juuri Isä siis loi kaikkeuden. Kaikkeus oli hänessä, mutta sillä ei ollut häntä. Ihminen, jota toiset eivät vielä tunne, haluaa heidän oppivan tuntemaan hänet ja rakastamaan häntä. Samoin Kristuksesta tuli kaikkeuden hiljainen ja sävyisiä opas, sillä mitä muuta kaikkeudelta puuttui kuin tieto Isästä?
- (9) Kristus meni kouluihin ja julisti niissä opettajana sanaa. »Ne, jotka pitivät itseään viisaina, tulivat minun luokseni» koettelemaan häntä, mutta hän saattoi heidät häpeään, koska he olivat typeryksiä. He vihasivat häntä, koska he eivät oikeasti olleet ymmärtäväisiä. »Kaikkien näiden jälkeen minun luokseni tuli myös pieniä lapsia, joille tieto Isästä kuuluu.» Kun he vahvistuivat, he saivat oppia tuntemaan Isän ilmenemismuodot. He tunsivat ja heidät tunnettiin. Heitä ylistettiin ja he itse ylistivät.

Elävä kirja

- (10) Heidän sydämestään tuli esiin eläville tarkoitettu elävä kirja. Se oli kirjoitettu Isän ajatuksiin ja mieleen ja kätkeyty hänen tutkimattomuuteensa jo ennen kaikkeuden perustamista. Kukaan ei voinut ottaa tuota kirjaa, sillä oli määrätty, että sen, joka tuon kirjan ottaa, on kuoltava. Tuon kirjan täytyi kuitenkin tulla esiin. Muuten kaikki ne, joille pelastus on uskottu, olisivat jääneet paljastumatta. Siksi armollinen ja uskollinen Jeesus oli pitkämielinen ja valmis kärsimään ottaakseen itselleen tuon kirjan. Hän näet tiesi, että hänen kuolemansa antaisi elämän monille.
- (11) Kuolleen isännän omaisuus pysyy salassa, kunnes testamentti avataan. Salatun kaikkeuden tavoin kaikkeuden Isä oli näkymätön. Hänestä oli lähtöisin kaikkeus, josta kaikki tiet saavat alkunsa. Tämän takia Jeesus ilmestyi, puki tuon kirjan ylleen ja hänet naulittiin ristinpuuhun. Ristillä hän ilmoitti Isän säädöksen. Kuinka valtava tämä oppi onkaan! Hän antoi itsensä kuolemaan, vaikka hänellä oli yllään ikuinen elämä. Riisuttuaan katoavat rievut yltään hän pukeutui jälleen katoamattomuuteen, jota kukaan ei enää voi riistää häneltä.
- (12) Kun hän astui pelottaville, tyhjille poluille, hän kulki niiden ohitse, jotka unohdus oli riisunut alastomiksi. Hän, joka on tieto ja täydellisyys, julisti niille, jotka ovat sisimmässä [...] Hän [opetti] niitä, jotka pystyivät ottamaan opetusta vastaan. Juuri nämä, jotka ottavat opetuksen vastaan, ovat ne elävät, joiden nimet on kirjoitettu elävien kirjaan. He oppivat, millaisia he itse ovat. Heitä opettaa Isä, ja he kääntyvät takaisin hänen puoleensa.

Kutsutut tunnetaan etukäteen

- (13) Koska vain Isä voi tehdä kaikkeudesta täydellisen, kaikkeuden on noustava hänen luokseen. Silloin se, joka on viisas, saa kaiken sen, mikä on hänen omaansa, ja ottaa sen itselleen. Ymmärtämättömältä tämä sen sijaan yhä puuttuu, ja hänen vajavaisuutensa on suuri, sillä hänellä ei ole sitä, mikä voisi tehdä hänestä täydellisen.
- (14) Koska vain Isä voi tehdä kaikkeudesta täydellisen, kaikkeuden on noustava hänen luokseen ja jokaisen on saatava kaikki se, mikä hänelle kuuluu. Siksi Isä kirjoitti heidän nimensä jo etukäteen ja valmisti ne annettaviksi heille, jotka ovat hänestä lähtöisin. Lopulta ne, joiden nimet hän tiesi etukäteen, kutsuttiin. Näin se, jolla on tieto, on saanut nimensä Isältä, mutta sillä, jonka nimeä ei ole lausuttu, ei tietoa ole. Kuinka näet sellainen, jonka nimeä ei ole lausuttu, voisi kuulla? Sen, joka loppuun asti pysyy tietämättömänä, on luonut unohdus, ja tämän myötä hän myös katoaa. Jos näin ei olisi, miten on mahdollista, että näillä halveksittavilla ei ole nimeä eikä ääntä?
- (15) Jos siis jollakin on tieto, hän on ylhäältä. Jos häntä kutsutaan, hän kuulee, vastaa, kääntyy sen puoleen, joka häntä kutsuu, ja nousee hänen luokseen. Hän oppii tietämään, millä tavoin hänet on kutsuttu, ja opittuaan tämän hän haluaa miellyttää kutsujaansa noudattamalla tämän tahtoa. Näin hän saa levon ja hänen nimestään tulee hänen omansa. Joka näin oppii

ymmärtämään, se saa tietää, mistä hän on tullut ja minne hän on matkalla. Hän oppii tietämään tämän kuten se, joka oltuaan päihtyneenä on selvinnyt juopumuksestaan ja laittanut asiansa järjestykseen tultuaan jälleen omaksi itsekseen.

Kristus paljastaa tiedon

- (16) Kristus pelasti monet erehdyksen vallasta. Hän oli kulkenut edeltä ne tiet, jotka kuuluivat heille mutta joilta he olivat poikenneet pois. He olivat joutuneet erehdyksen valtaan sen käsittämättömän syvyyden takia, joka on kaikkien teidän ympärillä. Tämä oli hyvin ihmeellistä: vaikka he olivat Isässä, he eivät tunteneet häntä eivätkä voineet tulla esiin. He eivät näet pystyneet ymmärtämään itseään eivätkä tuntemaan häntä, jonka sisällä he olivat. Jos hänen tahtonsa ei olisi tullut esiin hänestä. Hän ilmoitti tahtonsa antaakseen tiedon, kun kaikki hänen osansa ovat yksimielisiä hänen kanssaan.
- (17) Juuri tämä tieto oli elävässä kirjassa, jonka hän lopulta paljasti ikuisille olennoille kirjaimina. Kun hän paljasti ne, he oppivat puhumaan. Näitä kirjaimia ei käytetty äänteinä eikä tyhjinä, puhetta jäljittelevinä kirjaimina, joita joku voisi lukea ja ajatella jotain tyhjänpäiväistä. Nämä ovat totuuden kirjaimia, jotka puhuvat ja tuntevat vain itsensä. Jokaiseen kirjaimiin sisältyy täydellinen totuus ikään kuin täydelliseen kirjaan, sillä nämä kirjaimet on kirjoitettu ykseyden vallitessa. Isä kirjoitti ne ikuisille olennoille, jotta he oppisivat tuntemaan hänet hänen kirjaimiensa avulla.

Isän sana ilmoitetaan

- (18) Hänen viisautensa mietiskelee sanaa, hänen opetuksensa kertovat siitä, hänen tietonsa on sen paljastanut. Hän kantaa kärsivällisyyttään kruununaan, hänen ilonsa on sopusoinnussa sanan kanssa, hänen kirkkautensa on kohottanut sen korkealle. Hän on ottamassaan muodossa ilmoittanut sanan, hän on tarjonnut sille luonaan lepopaikan, hänen rakkautensa on antanut sille ruumiin, hän on ympäröinyt sen uskollisuudellaan.
- (19) Tällä tavalla Isä sana lähtee kaikkeuden luota. Se on Isän sisimmän olemuksen hedelmä, ja siinä Isän tahto paljastuu. Sana on kaikkeuden tukena ja valitsee sen. Sana ottaa kaikkeuden vastaan sellaisena kuin se on, puhdistaa sen ja tuo sen takaisin Isän ja Aidin, äärettömän suloisen Jeesuksen, luokse.
- (20) Isä avaa sylinsä, Pyhän Hengen, ja paljastaa salaisuutensa, oman poikansa, jotta ikuiset olennot oppisivat tuntemaan Isän hänen armonsa opastuksella, voisivat lakata etsimästä häntä ja saisivat levon hänessä tietäen, että juuri tämä on todellinen lepo. Täytettyään vajavaisuuden hän hävitti sen ulkoisen ilmenemismuodon. Sen ilmenemismuoto on tämä maailma, jossa Poika oli palvelijana.

Vajavaisuus katoaa

- (21) Siellä, missä on kateutta ja riitaa, on vajavaisuus, kun taas täydellisyys on siellä, missä on ykseys. Koska vajavaisuus sai alkunsa siitä, ettei Isää tunnettu, sitä ei enää ole sen jälkeen, kun Isä on tullut tunnetuksi. Kun ihminen saa tiedon, hänen tietämättömyytensä katoaa kuin itsestään. Aivan kuten pimeys häviää valon koittaessa, vajavaisuus häviää täydellisyyteen. Tuosta hetkestä lähtien ulkoinen muoto ei enää näy, vaan se katoaa sulautuessaan ykseyteen.

- (22) Nyt heidän työnsä ovat hajallaan, mutta koittaa aika, jolloin ykseys tekee poluista täydellisiä. Juuri ykseydessä jokainen löytää itsensä ja puhdistuu tiedon avulla. Näin hän pääsee moneudesta ykseyteen. Tulen tavoin hän hävittää itsessään olevan aineen ja tuhoaa pimeyden valolla, kuoleman elämällä.
- (23) Jos kaikki tämä on tapahtunut itse kullekin meistä, meidän on ennen kaikkea pidettävä huolta siitä, että maallinen majamme pysyy pyhänä ja levossa ykseyttä varten. Silloin käy niin kuin ihmisille, jotka muuttivat asuinpaikoistaan. Heillä oli rikkinäisiä astioita, jotka he särkivät. Talon omistaja ei kuitenkaan kärsinyt vahinkoa, vaan oli tyytyväinen, sillä huonojen astioiden sijasta talossa oli vain täysiä ja hyväkuntoisia astioita. Tällainen on ylhäältä tullut tuomio. Se on tuominnut jokaisen, se on kuin esiin vedetty, kaksiteräinen miekka, joka surmaa joka taholla.

Sana herättää hämmennystä

- (24) Sana asuu niiden sydämissä, jotka lausuvat sen ääneen, eikä se ole pelkkä ääni, vaan sillä oli myös ruumis. Kun Sana tuli esiin, astiat järkyttyivät valtavasti, sillä jotkut niistä oli tyhjennetty, jotkut taas täytetty. Osaan niistä oli näet laitettu jotakin, muutamat oli tyhjennetty, muutamat puhdistettu ja jotkut rikottu. Kaikki tiet alkoivat liikkua ja joutuivat sekasortoon, sillä ne eivät olleet järjestyksessä eivätkä sopuinnussa keskenään.
- (25) Erehdys kävi levottomaksi, sillä se ei tiennyt, mitä tehdä. Se huolestui, alkoi valittaa ja repäisi itsensä juuriltaan, sillä se ei enää ymmärtänyt yhtään mitään. Kun tieto tuli erehdyksen rinnalle, erehdys osoittautui tyhjäksi, sillä sen sisällä ei ollut mitään. Näin tieto koitui erehdyksen ja sen kaikkien osien tuhoksi.
- (26) Totuus tuli esiin, ja kaikki sen osat tunsivat sen. He tervehtivät Isää totuudessa ja täydellisessä voimassa, joka yhdisti heidät Isään. Totuus on Isän suu ja hänen kielensä on Pyhä Henki. Se, joka rakastaa totuutta ja on liitetty siihen, on liittynyt Isän suuhun tämän kielen välityksellä, kun hän otti vastaan Pyhän Hengen. Tämä ilmoittaa Isän ja paljastaa hänet hänen ikuisille olennoilleen.

Kaikkeus on lähtöisin Isästä

- (27) Pyhä Henki paljasti ja kertoi julki sen, mikä Isässä on salattua. Kuka muu kuin Isä voisi näet sulkea sisäänsä mitään? Jokainen tie on osa hänestä. Nämä tiet ovat oppineet tietämään, että ne ovat lähtöisin Isästä ikään kuin lapset, jotka ovat olleet täysikasvuisen miehen sisällä. Nämä tiesivät, ettei heillä vielä ollut muotoa eikä nimeä, jotka isä antaa itse kullekin. Kun ne saavat muodon sen perusteella, että he tuntevat isän, he eivät sittenkään todella tunne häntä, jos he jäävät hänen sisälleen.
- (28) Isä on täydellinen, ja hän tuntee jokaisen tien, joka hänessä on. Jos hän haluaa toteuttaa tahtonsa, hän antaa sille muodon ja nimen. Näin, nimeltä kutsuen hän saa sen syntymään. Ne, jotka eivät ole vielä syntyneet, eivät tunne sitä, joka heidät on tehnyt. En siis väitä, että ne, jotka eivät vielä ole syntyneet eivät olisi yhtään mitään. Tulevan ajan tavoin he ovat sen sisässä, joka haluaa heidän syntyvän tahtomallaan hetkellä. Hän tietää, mitä aikoo tehdä jo ennen kuin mitään on tullut esiin. Silti hedelmä, joka ei vielä ole tullut esiin, ei tiedä mitään eikä pysty tekemään mitään. Samoin jokainen tie, joka on olemassa Isän sisällä, on peräisin hänestä, joka todella on. Hän on tehnyt sen siitä, mikä ei ole.
- (29) Jolla ei ole juurta, se ei myöskään kannata hedelmää. Hän kuvittelee syntyneensä, mutta hän koituu omaksi turmiokseen. Ei se, joka ei ole ollut lainkaan olemassa, ole voinut syntyäkään. Mitä hänen siis pitäisi ajatella itsestään? »Olen syntynyt kuin yön varjot ja harhakuvitelmat.» Kun valo valaisee sen kauheuden, jonka tämä ihminen kuvittelee kokeneensa, hän saa tietää, ettei tämä ollutkaan todellista.

Tietämättömyys on kuin painajainen

- (30) Näin ihmiset eivät tunteneet Isää, sillä juuri häntä he eivät olleet nähneet. Hän oli aiheuttanut pelkoa, järkytystä, horjuvuutta, epäröintiä ja hajaannusta. Näiden ja tyhjän tietämättömyyden avulla monenlaiset vääryydet tekivät työtään, ikään kuin he olisivat vaipuneet uneen ja huomaisivat näkevänsä painajaista. Siinä he pakenevat jonnekin, eivät pysty pakenemaan ahdistelijoitaan, joutuvat käsirysyyn tai pahoinpidellyiksi, putoavat alas korkealta tai nousevat ilmaan, vaikka heillä ei olekaan siipiä. Joskus näyttää siltä, että jotkut yrittäisivät murhata heidät, vaikka kukaan ei edes ole heidän perässään, tai että he itse ovat murhanneet lähimmäisiään ja saastuneet näiden verestä. Herättyään ne, jotka ovat joutuneet kokemaan tämän kaiken, eivät näe mitään, sillä heidän kokemansa järkytykset eivät ole olleet todellisia.
- (31) Näin käy niille, jotka ovat hylänneet tietämättömyyden kuin unen. He eivät ole pitäneet tietämättömyyttä todellisena eivätkä sen muita aikaansaannoksia pysyvinä, vaan ovat hylänneet sen kuin öisen unen. Valona he pitävät tietoa Isästä. Jokainen on toiminut ikään kuin unessa silloin, kun hänellä ei vielä ollut tietoa, mutta herättyään hän on oppinut ymmärtämään. Käyköön hyvin sille ihmiselle, joka kääntyy ja herää! Ylistetty olkoon hän, joka on avannut sokeiden silmät!

Poika ilmestyi ihmisille

- (32) Kun ihminen heräsi, Henki kiiruhti hänen luokseen. Henki ojensi kätensä maassa makaavalle ja nosti ylös hänet, joka ei vielä ollut noussut pystyyn. Henki antoi ihmisten ymmärtää tiedon Isästä ja ilmoituksen tämän Pojasta. Kun he nimittäin olivat nähneet Pojan ja kuulleet häntä, hän antoi heidän maistaa itseään, tuntea tuoksunsa ja koskea rakastettua Poikaa.
- (33) Poika ilmestyi ja opetti heidät tuntemaan Isän, jota ei voi ymmärtää. Hän toteutti tahtonsa puhaltamalla heihin sen, mikä on ajatuksen sisällä. Otettuaan valon vastaan monet kääntyivät hänen puoleensa. Ne, jotka olivat vain aineellisia, jäivät muukalaisiksi. He eivät nähneet hänen kuvaansa eivätkä oppineet tuntemaan häntä.
- (34) Hän jätti ruumiillisen muotonsa, eikä mikään voinut estää hänen kulkuaan, sillä turmeltumattomuutta ei voi ottaa vangiksi. Saatettuaan julki virheettömän opetuksen hän kertoi nyt uutena asiana sen, mitä on Isän sydämessä. Hänen suustaan tuli esiin valo ja hänen elämää synnyttävä äänensä. Siksi hän antoi heille ajatuksen, ymmärryksen, armon, pelastuksen ja voimallisen Hengen, joka on peräisin Isän äärettömyydestä ja suloisuudesta. Hän lakkautti voimalla rankaisemisen ja kidutuksen ja saattoi ne häpeään tiedon avulla. Ne olivat johtaneet harhaan hänen luotaan muutamia, jotka eksytyään ja jouduttuaan kahleisiin tarvitsivat armoa. Hänestä tuli tie eksyneille, tieto tietoa vailla olleille, löytö etsijöille, tuki horjuville ja puhtaus saastaisille.
- (35) Hän on paimen, joka jätti yhdeksänkymmentäyhdeksän tallella ollutta lammasta ja lähti etsimään yhtä eksynyttä. Löydettyään sen hän iloitsi, sillä yhdeksänkymmentä yhdeksän on luku, joka ilmaistaan vasemmalla kädellä. Kun löytyy vielä yksi, koko luku siirtyy ilmaistavaksi oikealla kädellä. Näin se, mistä puuttuu yksi eli koko oikea käsi, vetää puoleensa vajavaisen, ottaa sen vasemmalta puolelta ja siirtää sen oikealle. Tällä tavoin summaksi tulee sata.

[Tämä kohta perustuu antiikin maailmassa yleiseen tapaan laskea numeroita. Luvut 1-99 ilmaistiin vasemman käden sormien asennoilla ja liikkeillä, sadasta eteenpäin oikealla kädellä.]

- (36) Tämä on sen merkki, joka tulee kuuluviin heidän äänestään. Tämä on Isä. Sapattinakin hän auttoi lammasta, jonka huomasi pudonneen kuoppaan. Hän nosti sen ylös kuopasta ja sai sen virkoamaan.

Noudattakaa Isän tahtoa!

- (37) Teillä, lapset, on sydämen tieto, joten teidän tulee ymmärtää sisimmässänne, mikä on sapatinpäivä. Juuri silloin on mahdollista pelastua! Te saatte puhua ylhäällä olevasta

päivästä, jota yö ei seuraa, ja täydellisestä valosta, joka ei ikinä laske. Julistakaa siis täydestä sydämestänne, sillä juuri te olette täydellinen päivä ja teissä on valo, joka ei himmene. Kertokaa totuudesta ja tiedosta niille, jotka sitä etsivät ja ovat tehneet syntiä erehdyksen vallassa. Vahvistakaa kompastuneiden jalat ja ojentakaa kätenne auttamaan sairaita. Ruokkikaa nälkäiset ja antakaa lepo uupuneille. Nostakaa ylös ne, jotka haluavat nousta. Herättäkää ne, jotka nukkuvat.

- (38) Te nimittäin olette ymmärrys, joka on nostettu esiin. Jos voima toimii näin, se vahvistuu entisestään. Pitäkää huolta itsestänne, älkää enää piitatko siitä, minkä olette jo hylänneet. Älkää palatko syömään oksennustanne. Älkää muuttuko koiden ja matojen kaltaisiksi, sillä te olette jo ravistaneet yltänne tämän. Älkää tarjotko sijaa paholaiselle, jonka te olette jo kukistaneet. Älkää vahvistako tiellänne olevia esteitä, jotka ovat kaatuneet, ikään kuin tukisitte niitä.
- (39) Väärämielinen ei ole mitään. Kohtele häntä ankarammin kuin hurskasta. Edellinen näet turvautuu kaikessa vääryyteen, kun taas jälkimmäinen on oikeamielinen ja tekee kaiken toisten hyväksi. Tehkää siis Isän tahto, sillä hänestä te olette lähtöisin.

Isän tuoksu

- (40) Isä on suloinen, ja hänen tahtonsa on täynnä hyvyyttä. Hän tunsi sen, mikä kuuluu teille ja minkä varassa te saatte levon, sillä hedelmistä opitaan tuntemaan se, mikä on teidän. Isän lapset ovat hänen tuoksunsa, sillä he ovat lähtöisin armosta, joka on hänen luonaan. Tämän takia Isä rakastaa tuoksuaan ja tekee sen kaikkialla tunnetuksi.
- (41) Vaikka Isän tuoksu on sekoittunut aineeseen, hän johtaa sen valoon. Kun se pääsee hänen antamaansa hiljaisuuteen, se nousee kaikkien muotojen ja äänien yläpuolelle. Eiväthän näet korvat aisti tuoksua, vaan tuoksu aistitaan hengen avulla. Henki vetää Isän tuoksun puolelensa ja sekoittuu siihen. Näin Isä kaitsee sitä ja vie sen sinne, mistä se on lähtöisin, ensimmäiseen tuoksuun, joka on jäähtynyt.
- (42) Tällä tuoksulla on sielullinen muoto. Se on kuin kylmä vesi, joka on imeytynyt pehmeään maahan. Ne, jotka näkevät sen, luulevat sitä pelkäksi maaksi. Myöhemmin vesi kuitenkin erottuu jälleen maasta. Jos tuulen henkäys vetää sitä puolelensa, se lämpiää. Kylmät tuoksut ovat siis peräisin jakautumisesta. Siksi usko tuli esiin ja tuhosi jakautumisen. Usko toi rakkauden lämpimän täyteyden, jotta kylmyys ei enää palaisi, vaan jäljelle jäisi ainoastaan täydellisen ajatuksen ykseys.

Täyteys voidaan löytää

- (43) Niille, jotka odottavat pelastusta ylhäältä, tämä on evankeliumin sana siitä, että täyteys voidaan löytää. Heidän toivonsa, jota he kaipaavat, odottaa jo heitä. Se on heidän kuvansa, valo vailla varjoja. Tuona hetkenä täyteys on todella tulossa. Aineen vajavaisuus ei ole peräisin Isän äärettömyydestä, mutta hän säätää sille määräjän. Silti kukaan ei voi sanoa, että katoamaton alkaisi näin. Sen sijaan Isän syvyys kasvoi eikä hänen luonaan ollut erehdyttävää ajatusta. Tuo ajatus oli altis lankeamaan, mutta se myös korjaantuu helposti, kun se löytää hänet, joka on tullut sen luokse ja tuo fen takaisin. Tätä takaisin tuomista kutsutaan kääntymykseksi.
- (44) Tämän takia katoamattomuuden tuuli puhalsi. Se seurasi syntistä siksi, että tämä saisi levon. Juuri anteeksiantamus on vajavaisuuden keskellä muisto valosta, sana täyteydestä. Lääkäri näet kiirehtii sinne, missä on sairautta, sillä hän tahtoo tehdä niin. Se, jolla on jokin vajavaisuus, ei salaa sitä, sillä lääkäriellä on se, mitä häneltä puuttuu. Samoin täyteys, jossa ei ole vajavaisuutta, täyttää vajavaisen sillä, mitä se on itsestään äntanut, jotta vajavainen saisi osakseen armon. Kun tämä näet oli vajavainen, hänellä ei vielä ollut armoa. Siksi siellä, missä ei ole armoa, kaikki on vähäpätöistä. Kun se, mikä on vähäpätöistä, otettiin vastaan,

sille paljastui, mitä siltä puuttui, ja se saavutti täyteen. Näin löytyi muuttumattomana pysyvä totuuden valo, joka nousi tällaisen ihmisen ylle.

Täydet ruukut

- (45) Heidän keskuudessaan puhuttiin Kristuksesta siksi, että järkyttyneet pystyisivät palaamaan takaisin ja hän voiteli heidät öljyllä. Tämä öljy on Isän armo. Hän armahtaa heidät. Ne, jotka hän on voidellut, ovat tulleet täydellisiksi. Juuri täydet ruukut voidellaan. Kun voitelu vaurioituu, ruukku tyhjentyy. Vajavaisuuden saa aikaan varsinaisesti se tekijä, joka saa ruukun voitelun katoamaan. Silloin tuulen henkäys haihduttaa omalla voimallaan ruukun sisällön. Sen sijaan siitä, joka ei ole vajavainen, sinettiä ei ole otettu pois eikä mitään ole päässyt valumaan hukkaan, vaan täydellinen Isä täyttää hänen vajavaisuutensa.

[Ruukun "voitelu" tarkoittaa tässä niiden sulkemista ja sinetöintiä.]

- (46) Isä on hyvä. Hän tuntee istutuksensa, sillä hän on itse istuttanut ne paratiisiinsa. Hänen paratiisinsa on hänen lepopaikkansa. Näin Isän ajatus tulee täydelliseksi. Istutukset ovat sanoja hänen aivoituksistaan. Hänen yksiselitteinen tahtonsa on saanut aikaan hänen jokaisen sanansa, kun hänen sanansa paljastuu. Kun hänen sanansa olivat syvällä hänen mielessään, ensimmäisenä esiin tullut sana baljasti ne yhdessä järjen kanssa, joka puhui yhdestä Sanasta armollisessa hiljaisuudessa.

Isän tahto on käsittämätön

- (47) Sanaa kutsutaan ajatukseksi, sillä molemmat olivat tässä hiljaisuudessa ennen kuin ne tulivat julki. Siksi Sanan täytyi tulla esiin ensimmäisenä, sinä hetkenä, jonka tahtovan tahto parhaaksi katsoi. Tämän tahdon varassa Isä lepää ja siihen hän on mieltynyt. Mikään ei tapahdu ilman häntä, eikä mikään tapahdu hänen tahtomattaan. Kuitenkaan hänen tahtoaan ei voi ymmärtää. Tahto on jälki hänestä, mutta kukaan ei voi ymmärtää eikä tarkkailla häntä käsittääkseen hänet. Mutta kun Isä tahtoo, se, mitä hän tahtoo, on Isän tahto – vaikka heille ei mitenkään riitäkään Jumalan edessä pelkkä näkeminen. Hän näet tuntee heidän kaikkien alkuperän ja päämäärän. Kun he ovat päässeet päämääräänsä, hän tutkii heidät kasvoista kasvoihin. Tämä päämäärä on oppia tuntemaan salattu Isä.
- (48) Hänestä on lähtöisin alku, ja hänen luokseen saavat kerran palata kaikki ne, jotka ovat hänestä peräisin. He ovat ilmestyneet hänen nimensä kunniaksi ja ylistykseksi.

Isä antaa Pojalle nimen

- (49) Isän nimi on Poika. Juuri Isä antoi alussa nimen sille, joka on hänestä itsestään lähtöisin. Näin Isä sai itselleen Pojan. Hän antoi Pojalle nimensä, joka tälle kuului. Isän on kaikki se, mitä hänen luonaan on. Hänen on nimi, hänen on Poika. Poika voidaan nähdä, mutta nimi on näkymätön, sillä se yksin on näkymättömän salaisuus. Salaisuuden kuulevat ne korvat, jotka Isä on sillä kokonaan täyttänyt. Isän nimeä ei nimittäin lausuta ääneen, mutta se on paljastunut Pojan välityksellä.
- (50) Näin nimi on siis suuri. Kuka muu voisi julistaa tämän suuren nimen kuin hän, jolle se kuuluu, ja ne, jotka ovat tämän nimen lapsia? Heissä Isän nimi on löytänyt leposijan, ja he saavat levätä hänen nimessään.
- (51) Koska Isä ei ole syntynyt, vain hän on voinut saada itselleen Pojan, nimen, ennen kuin hän toi esiin ikuiset olennot, joiden johtajaksi ja hallitsijaksi Isän nimen oli määrä tulla. Tämä on todellinen nimi, joka pysyy lujana antaessaan käskyjä täydellisessä voimassa. Tämä nimi ei kuulu tavallisiin sanoihin, eikä hänen nimensä perustu vain nimen antamiseen, vaan se on näkymätön. Isä itse antoi Pojalle nimen, sillä vain Poika voi nähdä Isän ja vain Isä voi antaa Pojalle nimen.

- (52) Sillä, joka ei ole olemassa, ei ole myöskään nimeä. Mikä nimi voitaisiin antaa sille, joka ei ole olemassa? Mutta se, joka on olemassa, elää nimensä kanssa. Hän yksin tuntee <... > antamaan nimen yksin hänelle. Hän on Isä, ja Poika on hänen nimensä. Isä ei piilottanut häntä mihinkään, vaan hän oli olemassa. Poika itse antoi nimiä. Siksi nimi kuuluu Isälle aivan kuten Isän nimi on Poika, tuo rakastettu. Mistä hän olisi voinut saada nimensä ellei Isältä?

Todellinen nimi

- (53) Joku varmasti kysyy: »Kuka oikein voi antaa nimen sille, joka on ollut olemassa ennen Poikaa? Eikö ole niin, että (s. 40) jälkeläiset saavat nimensä vanhemmiltaan?» Meidän pitää pohtia aluksi, millaisesta nimestä nyt on lyse. Tämä nimi on todellinen nimi. Se ei siis ole isältä saatu nimi, vaan se on hallitseva nimi. Poika ei saanut nimeä lainaksi kuten muut, jotka ovat saaneet nimensä sen tavan mukaan, miten kukin heistä on luotu. Tämä on hallitseva nimi, eikä ole ketään, joka olisi antanut sen Isälle. Hänelle ei voi antaa nimeä, eikä hänestä voitu puhua ennen kuin se, joka on täydellinen, itse puhui Isästä. Juuri hän pystyi lausumaan Isän nimen ja näkemään hänet.
- (54) Isä katsoi hyväksi, että hänen ääneen lausuttu nimensä on hänen Poikansa. Näin hän, joka on peräisin syvyydestä, antoi nimen Pojalle. Tämä paljasti Isän salaisuudet tietäen, ettei Isässä ole mitään pahaa. Isä toi Pojan esiin juuri siksi, että tämä puhuisi siitä paikasta ja leposijastaan, josta oli tullut, sekä ylistäisi täyteyttä, Isän nimen suuruutta ja Isän suloisuutta. Jokainenhan puhuu siitä paikasta, josta on lähtöisin, ja palaa kiiruhtaen sinne, missä on varttunut vahvaksi. Hän on lähtenyt tuosta paikasta, jossa hän kasvoi vakaaksi. Hän muistaa tuon paikan maun, sieltä hän on saanut ravintonsa ja siellä hän on kasvanut. Hänen lepopaikkansa on hänen täyteytensä.

Isän osat palaavat takaisin

- (55) Kaikki Isän osat ovat täyteyksiä, ja jokaisen osan alkuperä on hän, joka on saanut ne kasvamaan itsestään. Hän antoi kullekin niistä määrätyn paikan. Kukin niistä ilmestyy, jotta niiden omista ajatuksista < ...> Tuo paikka, johon ne suuntaavat ajatuksensa, on niiden alkuperä, joka johtaa ne kaiken yläpuolelle, Isän luokse. Niillä on hänen päänsä, joka on niiden leposija, ja ne pyrkivät pysymään hänen lähellään.
- (56) Voisi sanoa, että ne ovat ikään kuin saaneet osansa hänen kasvoistaan suutelemalla niitä. Ne eivät kuitenkaan tule esiin näin, sillä ne eivät olleet nousseet itsensä yläpuolelle. Niitä ei puutu mitään Isän kunniaa. Ne eivät ajattele, että hän olisi pikkumainen, katkera tai vihainen, vaan että hänessä ei ole pahuutta, että hän on järkkymätön ja suloinen, että hän tuntee kaikki tiet ennen kuin ne ovat syntyneet. Hän ei tarvinnut kenenkään opastusta.

Autuaat pääsevät lepoon

- (57) Samoin käy niille, jotka mittaamaton suuruus on tehnyt osallisiksi ylhäällä olevista asioista. He tavoittelevat yhtä ainoaa, täydellistä, joka on olemassa heitä varten. He eivät joudu tuonelaan. He eivät kadehdi eivätkä joudu valittamaan. He eivät kuole vaan he saavat levätä hänessä, joka on levossa. Heidän ei enää tarvitse huolehtia eikä olla epävarmoja totuudesta, vaan he itse ovat totuus. Isä on heidän sisimmässään, ja he ovat täydellisiä Isän sisässä. He saavuttavat eheyden hänessä, joka todella on hyvä. Heiltä ei puutu mitään missään suhteessa, vaan Henki antaa heille levon ja virvoittaa heidät. He ovat kuuliaisimpia omalle alkuperälleen ja keskittyvät sellaisiin asioihin, joista ihminen voi löytää alkuperänsä aiheuttamatta vahinkoa sielulle.
- (58) Juuri tähän paikkaan autuaat pääsevät, tämä on heidän paikkansa. Mitä muihin tulee, heidän tulee ymmärtää, missä sitten ovatkin, etten minä voi lepopaikkaan päästyäni enää puhua mistään muusta. Siellä minä saan kerran olla ja keskittyä joka hetki kaikkeuden Isään sekä

todellisiin sisaruksiini. Heidän ylleen on vuodatettu Isän rakkaus, ja heidän keskuudessaan hänet tunnetaan kokonaan.

- (59) He elävät todella, sillä he elävät todellista ja ikuista elämää. He puhuvat täydellisestä valosta, joka on täynnä Isän jälkeläisiä hänen sydämessään ja täyteydessä. Siellä hänen Henkensä, joka on hänen sisällään, iloitsee ja ylistää hänen hyvyyttään. Isän lapset ovat täydellisiä ja hänen nimensä arvoisia, sillä hän on Isä ja juuri tällaisia lapsia hän rakastaa.